

FATABUREN

Nordiska museets och Skansens årsbok

FATABUREN

NORDISKA MUSEETS OCH
SKANSENS ÅRSBOK

1961

*Tradition och nutid. Grenljusstöpnig i Bollnässtugan julen 1960.
Elin Karlsson, som i snart trettio år stöpt ljus på Skansen,
lär ut konsten till Stockholms Lucia, Ingrid Engström.
Foto Stockholms-Tidningen, Sven Braf.*

Redaktion:

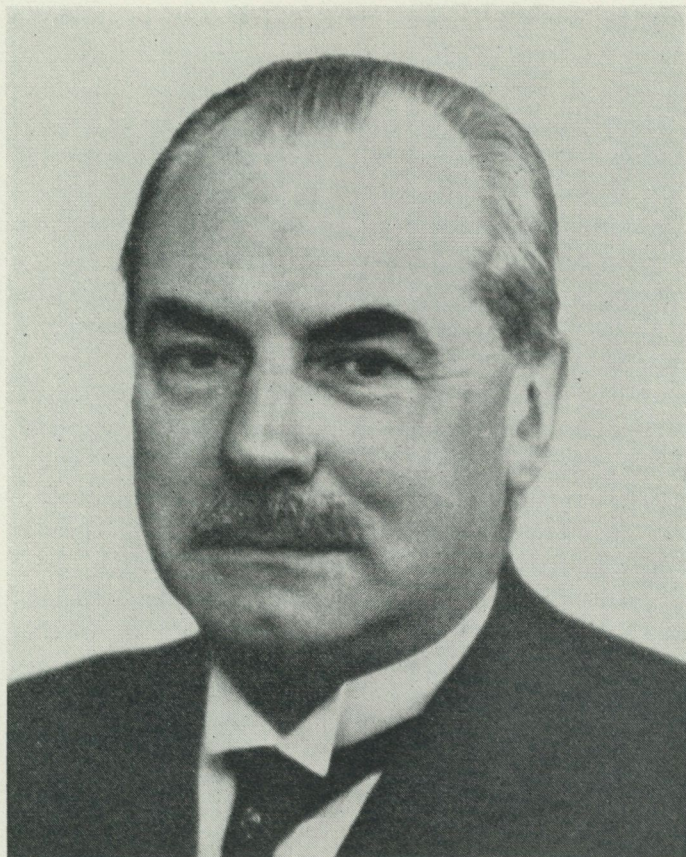
GÖSTA BERG · SAM OWEN JANSSON

MARSHALL LAGERQUIST

Redaktör: Marshall Lagerquist

*Omslagsbilden återger ett utsnitt ur en oljemålning
från 1600-talets slut av Bernardus van Schendel
visande stjärngossar på besök i ett borgerligt holländskt hem.
Se Albert Eskeröds uppsats Stjärngossar i denna årsbok.*

Tryckt hos Tryckeri Aktiebolaget Thule, Stockholm 1961

VILHELM SAHLSTEDT

* 1879 † 1960

Professor emeritus vid Veterinärhögskolan Vilhelm Sahlstedt avled den 30 oktober 1960.

Vilhelm Sahlstedt var född i Stockholm 1879. Efter studentexamen genomgick han det dåvarande lantbruksinstitutet på Ultuna, avlade år 1903 veterinärexamen och blev efter studier i kemi vid Stockholms högskola amanuens vid Veterinärinstitutet.

Efter ett års tjänstgöring som lärare vid Alnarps lantbruksinstitut återvände han som adjunkt till Veterinärinstitutet och var sedan under hela sin verksamhetstid knuten vid denna utbildningsanstalt, först som lektor och därefter — sedan institutet år 1915 förvandlats till högskola — som professor. Åren 1925—36 var han Veterinärhögskolans rektor.

Man förnimmar ett drag av trofasthet bakom dessa data ur ett långt, arbetsfyllt liv. Samma karaktärsdrag har från början till slut präglat Vilhelm Sahlstedts gärning som Skansens veterinär under ett halvsekel, fram till år 1955. Skansens "besättning" kan väl sägas vara den brokigaste och mest problematiska i detta land; varje ny dag kan komma med en överraskning eller en svårbedömd situation. Den som här skriver kan vittna om alla de tillfällena, då Vilhelm Sahlstedt, plötsligt och ängsligt kallad till hjälp, lät höra sitt oföränderligt lugna svar i telefonluren: "Jag kommer om en halvtimme." Den förtröstan, man själv erfor, delades fullkomligt av hans patienter; det var märkligt att se den stillhet med vilken de överlämnade sig i hans hand. Denna hand famlade aldrig, den var fast och vänlig; man minns tacksamt vad den mycket länge har betytt för Skansen i dess strävan att tjäna och glädja en stor publik.

Carl Fries